

Kostas Ostrauskas

Jūratė ir Kastytis

Dramos ir mikrodramos

Skaitmeninta iš knygos:
Kostas Ostrauskas. Čičinskas ir kiti. Dramos ir mikrodramos.
Vilnius: Baltos lankos, 2001.

ISBN 978-5-430-06021-3

Kūrinys suskaitmenintas vykdant ES struktūrinių fondų remiamą projektą „Pagrindinio ugdymo pirmojo koncentro (5–8 kl.) mokinių esminių kompetencijų ugdymas“, 2012
<http://mkp.emokykla.lt/ebiblioteka/>

UGDYMO
PLĖTOTĖS
CENTRAS

Ant marių kranto meškerioja KASTYTIS. Meškerioja ir keikiasi.

KASTYTIS. Velniava!.. (*Ir t. t.*) Tupiu dieną, tupiu naktį – nieko gero nepagaunu. Vakar menkę už uodegos ištraukiau – ir viskas. Negi žuvys prigėrė?

Staiga kažkas užkimba drūčiai. Įsitvėrus į meškerės kotą, iš marių dugno išnyra JŪRATĖ – striuka drūta kaip statinė, įsispraudus į bikinį.

KASTYTIS. Kas gi čia per sutvėrimas? Netgi kvailas juokas ima.

Nieko nelaukus, JŪRATĖ griebia KASTYTI į glėbį.

JŪRATĖ. „Oi Kastyti
Baltalyti...“

KASTYTIS. Apie kokią tu čia lyti?..

JŪRATĖ. „Kam žuvytes man vilioji?“

KASTYTIS. Nevilioju – meškerioju. Tokia žuvies dalia. Ale tu ir kvepi silke.

JŪRATĖ. „Aš – Jūratė nemarioji.“

KASTYTIS. Na tai kas?

JŪRATĖ. Marių deivė dyvina.

KASTYTIS. Kurgi ne. Ir plika.

JŪRATĖ. Kokia vyriška tavo krūtinė...

KASTYTIS. Ką tu čia dabar skiedi...

JŪRATĖ. ...akių tik žiebia spinduliai...

KASTYTIS stovi apsiblausęs.

JŪRATĖ. ...jėga tik trykšta begalinė...

KASTYTIS nusiziovauja plačiai.

KASTYTIS. Nežinau, nei ką tu šneki, nei ko nori.

JŪRATĖ mirkteli.

JŪRATĖ. Ar marių dovanos tavęs nebevilioja?

KASTYTIS. O kaipgi – žuvys.

JŪRATĖ. Eikš su manim į jūrų dugną...

KASTYTIS. Ar pasiutai!..

JŪRATĖ. ...į gintaro rūmus...

KASTYTIS. Kur aš čia dabar brisiu į vandenį, – šlapia. O gal, ko gero, nori, kad pripusčiau?

JŪRATĖ. ... – aš gulėsiu tau prie šono...

KASTYTIS. Ko tu čia mane pristojai!..

JŪRATĖ. ...ir akis karštai bučiuosiu...

KASTYTIS. Ale, žinai, visai nusišnekėjai. Keliauk, mergele, iš kur atėjus.

KASTYTIS stveria JŪRATĖ ir nori įmest į marias. Bet nepakelia. Vargais negalais įstumia į vandenį ir pamurkdo. Pliūkšteli, subanguoja marios.

JŪRATĖ. Dievai!.. Gelbėkit!.. Skęstu!..

KASTYTIS. Taip tau ir reikia.

JŪRATĖ nuskęsta.

Debesyje trankiai sugriaudi. Pasmilksta dūmelis. Ateina PERKŪNAS – susivėlęs, visas paišinas.

KASTYTIS. Sveiks drūtas, tėvuk. Ko tu toks suodinas tarsi kaminkrėtys?

PERKŪNAS. Pasisvaidytum žaibais, tai ir tu, vaiki, pajuostum kaip anglis. Perkūnas esmi.

KASTYTIS. Žiūrėk tu man.

PERKŪNAS. Gerai, kad nuplukdei tą mergšę, – nereikės man su šlapiu daiktu terliotis. O taipgi ir didžios bėdos išvengei.

KASTYTIS. Nejaugi?

PERKŪNAS. Tave banga, vaikinė, būt užbučias
vus negyvai.

KASTYTIS. Ką sakai! Linksma mirtis. Bet dabar
jau šaukštai popiet.

Abu nueina savais keliais.

Epilogas

*Eina KASTYTIS namo ir sutinka MAIRONĮ. Šis
labai perpykęs – net pažaliavęs.*

KASTYTIS. Tegu bus pagarbintas.

MAIRONIS. Tu, parše, nesigarbink, o atsiprašyk!

KASTYTIS. Už ką, klebone?

MAIRONIS. Aš joks klebonas!

*MAIRONIS nusiima nuo nosies pensnė ir vėl užsi-
deda.*

MAIRONIS. Ar nematai, snargliau, kad esu Mai-
ronis?

KASTYTIS. O kas tai per vienas?

MAIRONIUI nukrenta pensnė.

MAIRONIS. O tempora! O mores!

KASTYTIS. Quod erat demonstrandum. Apylaisviai išvertus: Prašau įrodyti. (*MAIRONIS kilsteli akis į „dangų“*) **Ā** propos: man geriau patinka iš marių putos gimus, iš vandenių kriauklės išlipus Botticelio Venera. Basta!

KASTYTIS persimeta per petį meškerę ir nueina švilpaudamas.

MAIRONIS išsitraukia skubiai iš sutanos brevijorių, persižegnoja ir puola įnirtęs melstis.

1976